

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobce: **V. H.**
zastoupen obecným zmocněncem: V. H.
bez uvedení adresy

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/50

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. srpna 2016, čj. MV-143279-4/SO-2013,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále také jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 16. 9. 2013, čj. OAM-46986-7/DP-2012, kterým bylo zastaveno řízení o jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Současně bylo rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrzeno.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že žalobce pobýval na území České republiky (dále také jen „ČR“) na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností od 6. 8. 2010 do 5. 8. 2012. Dne

18. 7. 2012 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za stejným účelem. Podaná žádost však trpěla vadami, resp. neobsahovala všechny zákonem požadované náležitosti, proto byl žalobce výzvou ze dne 1. 8. 2012 vyzván k doložení příslušných dokladů dle § 31 odst. 7, § 46 odst. 7 písm. b), d) a e) a § 180j zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dne 9. 8. 2012 (a dne 20. 5. 2013 k žádosti o trvalý pobyt) žalobce některé doklady předložil, protože však nedoložil všechny požadované náležitosti žádosti, správní orgán I. stupně usnesením ze dne 16. 9. 2013 řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastavil.
3. Žalovaný zrekapituloval právní úpravu dopadající na projednávanou věc a poukázal na skutečnost, že je-li naplněna jedna z podmínek pro zastavení správního řízení podle § 66 správního řádu, je správní orgán povinen správní řízení zahájené na základě žádosti zastavit. Konstatoval, že žalobce k výzvě správního orgánu I. stupně nedoložil potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o nedoplatcích podle § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců, proto se ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, že v daném případě byl dán důvod pro zastavení řízení, neboť žalobce jako účastník řízení neodstranil podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení. Dodal, že žalobce v rámci správního řízení předložil dne 6. 11. 2014 předmětné potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení o neexistenci splatných nedoplatků, k nim však s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu nebylo možno přihlídnout, protože žalobce neuvedl relevantní skutečnosti, které mu zabránily v dřívějším doložení předmětného dokladu.
 4. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí a jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadené rozhodnutí označil za nezákonné a má zato, že byl zkrácen na svých právech. Dle jeho názoru správní orgán porušil základní zásady činnosti správního orgánu, a to § 3 správního řádu, neboť nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dále porušil ustanovení § 2 odst. 4 téhož zákona, neboť přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a neodpovídá okolnostem daného případu, a konečně porušil i § 50 odst. 2 a 3 stejného zákona, neboť nezjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch žalobce.
 5. Předně žalobce poukázal na ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, dle něhož správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Uvedl, že „již ve více případech“ žalovaný později doložené doklady přijal s tím, že není na místě striktně formalistická aplikace § 82 odst. 4 správního řádu v řízení o žádostech, jejímž jediným účastníkem je žadatel, když zrušením rozhodnutí v takovém případě nemůže dojít k žádnému zásahu do práv a oprávněných zájmů dalších osob. Žalovaný však v případě žalobce, který požadovaný doklad dodal opožděně, rozhodl rozdílně.
 6. Dále žalobce namítl, že „v souladu s platnými zákonnými ustanoveními a judikaturou“ nelze řízení zastavit dle ustanovení § 66 správního řádu, jelikož takovýto postup je podmíněn nečinností žadatele, avšak žalobce nečinný nebyl. K tomu žalobce citoval z rozsudku krajského soudu (soud ani rozhodnutí však nijak blíže nespecifikoval), v němž je uvedeno, že *„krajský soud dospěl k závěru, že v daném případě správní orgány pochybily, pokud řízení zastavily dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu ... učinily tak navíc v situaci, kdy zákon má pro danou situaci vlastní speciální právní úpravu v ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) tohoto zákona, které ve spojení s § 46 zákona o pobytu cizinců platí pro povolení k dlouhodobému pobytu obdobně...“*.
 7. Dále žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, čj. 7 As 142/2011-62, a uvedl, že v něm tento soud posuzoval případ stěžovatelky, u níž došlo k zastavení řízení před správním orgánem I. stupně z důvodu opožděnosti, a soud i za této

procesní situace stěžovatele přisvědčil, že tímto postupem může dojít k zásahu do rodinného života, kterým je nutno se zabývat. K tomu žalobce uvedl, že neprodloužení pobytu v jeho případě bude mít velice negativní dopad do jeho rodinného a soukromého života. Na území ČR má povolen pobyt více než 5 let, přičemž plní svoje povinnosti.

8. V závěru žaloby žalobce poukázal na evidentně porušené zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí a namítl, že správní orgán zcela jednoznačně porušuje zákonem stanovené lhůty.
9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na obsah svého rozhodnutí a na spisový materiál a navrhl zamítnutí žaloby. Je toho názoru, že z jeho strany nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a neshledal ani porušení základních zásad správního řízení. V reakci na žalobní námítky k odkazu na jiná, blíže nekonkretizovaná, rozhodnutí v obdobných věcech uvedl, že každý případ má svá specifika a podléhá individuálnímu posouzení. K tvrzení, že postup podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu je podmíněn nečinností účastníka řízení, uvedl, že právě nečinnost žalobce, resp. jeho zmocněného zástupce, byla důvodem pro zastavení řízení, neboť vzhledem k absenci zákonné náležitosti žádosti nebylo možné danou žádost věcně projednat. Opomenutí zmocněného zástupce přitom nemůže být přičítáno k tíži správnímu orgánu, ale plně k tíži účastníka řízení. K namítanému zásahu usnesení o zastavení řízení do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný zopakoval, že usnesení o zastavení řízení je procesního charakteru a správní orgán nemá zákonnou povinnost zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Dle žalovaného nemůže mít samo o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí ani nedodržení zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí.
10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání za splnění podmínek stanovených v ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Krajský soud přitom dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
11. Z předloženého správního spisu krajský soud ověřil následující podstatně okolnosti. Žalobce podal dne 18. 7. 2012 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání. Vzhledem k tomu, že žádost neobsahovala všechny zákonem požadované náležitosti, vydal správní orgán I. stupně dne 1. 8. 2012 výzvu, v níž podrobně a srozumitelně vypsál, které náležitosti žádosti chybí, a žalobce vyzval k jejich doplnění. Výzvu zástupce žalobce převzal dne 1. 8. 2012. Dne 9. 8. 2012 žalobce předložil jen některé požadované doklady, některé další pak byly předloženy dne 20. 5. 2013 k žádosti o trvalý pobyt. Žalobce však nedoložil potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti včetně penále a doklad o zápisu do příslušného rejstříku, seznamu nebo evidence podle § 46 odst. 7 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně proto usnesením ze dne 16. 9. 2013, čj. OAM-46986-11/DP-2012, řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil.
12. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 7. 10. 2013, které doplnil podáním ze dne 9. 10. 2013. Až dne 30. 10. 2014 (resp. 6. 11. 2014) dodal žalobce správnímu orgánu další doklady, a to mimo jiné potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení v Kladně o neexistenci splatných nedoplatek žalobce a výpis ze živnostenského rejstříku. Toto odvolání žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
13. V daném případě je stěžejní spornou otázkou především to, zda byly splněny podmínky pro zastavení řízení o žádosti žalobce podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, a dále to, zda měl odvolací orgán přihlídnout k dokladu, který žalobce předložil až během odvolacího řízení.

14. Dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
15. Dle ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu platí, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.
16. Dle ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se pro žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vztahuje obdobně § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47.
17. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce byl povinen dle ustanovení § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců doložit ke své žádosti mimo jiné potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, a že k tomu byl správním orgánem I. stupně řádně vyzván. Není rovněž sporu o tom, že žalobce tento doklad předložil až po rozhodnutí orgánu I. stupně, tj. až během odvolacího řízení.
18. Předně nutno poukázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se vyvinula v obecný závěr, že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu, a to i ve vztahu k pobytovým věcem cizinců (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 Azs 12/2015-38, ze dne 4. 11. 2015, čj. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, čj. 10 Azs 95/2015-36, ze dne 29. 8. 2016, čj. 7 Azs 99/2016-36 nebo ze dne 15. 11. 2017, čj. 8 Azs 111/2017-36, všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz). Následkem nedoložení zákonem požadovaných náležitostí žádosti přitom je dle judikatury Nejvyššího správního soudu zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.
19. V nyní projednávané věci je zřejmé, že žalobce, ač byl řádně vyzván k doložení chybějících zákonem stanovených náležitostí jeho žádosti, zůstal nečinný, resp. správnímu orgánu I. stupně nepředložil požadované doklady. Konkrétně se jednalo o potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, dále i doklad o zápisu do příslušného rejstříku, seznamu nebo evidence, tj. náležitosti uvedené v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, které je cizinec k žádosti o vydání (i prodloužení) povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit.
20. Nejvyšší správní soud již judikoval, že správní řád obecně spojuje s žadatelovou nečinností zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu (srov. rozsudek ze dne 10. 3. 2010, čj. 6 As 57/2009-72). Důvodem pro zastavení řízení není samozřejmě jakákoliv vada formální, ale pouze taková vada, která svou povahou skutečně brání pokračování v řízení, resp. brání tomu, aby bylo možné žádost z obsahového hlediska projednávat. Řízení tedy lze zastavit tehdy, pokud jsou vady takové intenzity, že právě kvůli nim nelze v řízení pokračovat. V posuzovaném případě se jednalo o doklady, které byl žalobce k žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit ze zákona (§ 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Jejich nedoložení tak ve svém důsledku znamenalo nemožnost tyto podklady z formálního i obsahového hlediska posoudit, a proto lze konstatovat, že žalobce neodstraní podstatné vady žádosti. Správní orgán I. stupně pak v odůvodnění svého rozhodnutí tuto skutečnost dostatečně zdůvodnil, když v nedoložení konkrétních zákonem požadovaných podkladů k žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu za účelem podnikání shledal podstatnou vadu předmětné žádosti bránící pokračování řízení. Jestliže tedy ve správním řízení vyšlo najevo, že žalobce zákonem požadované doklady

ke své žádosti nepředložil, pak toto zjištění zcela postačovalo pro aplikaci právní normy umožňující zastavení řízení o předmětné žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

21. Žalobce v tomto směru zcela obecně tvrdí, že v souladu „s platnými zákonnými ustanoveními a judikaturou nelze řízení zastavit dle ustanovení § 66 správního řádu, jelikož takovýto postup je podmíněn nečinností žadatele“, přičemž namítá, že nečinný nebyl. Na žádnou judikaturu přitom neodkázal. K této obecné námitce lze tedy rovněž pouze obecně uvést, že pasivita, resp. nečinnost, žalobce byla dána selháním jím zvoleného zmocněnce. I přes tuto skutečnost však zůstává odpovědný za nedoložení zákonných náležitostí právě žalobce jako účastník řízení. Bylo totiž věcí žalobce a v jeho moci, aby svého zmocněnce aspoň rámcově kontroloval a ujistil se, že vše potřebné ve věci prodloužení pobytu zmocněnec činí, jak má. Byl to tedy žalobce, kdo svým nekonáním správnímu orgánu I. stupně nedal jinou možnost než řízení o žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.
22. Žalobci nelze dát za pravdu ani v tom, že k potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení měl přihlídnout žalovaný, kterému jej doložil v rámci odvolacího řízení. Na tuto situaci dopadá § 82 odst. 4 správního řádu. Podle něj platí, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Případné důkazní deficity před správním orgánem I. stupně může tedy žadatel zhojit toliko postupem respektujícím citovanou zásadu koncentrace. Jak plyne z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, je především na žadateli, aby shromáždil a předložil správnímu orgánu I. stupně potřebné podklady pro rozhodnutí. Jestliže tak neučiní, svědčí to o jeho nečinnosti či neochotě poskytnout správnímu orgánu I. stupně součinnost. Toto pochybení pak nemůže být zhojeno cestou uvedení nových tvrzení a důkazů v rámci odvolání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, čj. 7 Azs 371/2018-29 či rozsudky ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115 nebo ze dne 4. 11. 2009, čj. 2 As 17/2009-60).
23. Nedůvodnou shledal krajský soud i námitku, že žalovaný v dané věci při rozhodování skutkově shodného případu rozhodoval rozdílně. Tato námitka tak směřuje k porušení procesního principu vyjádřeného v § 2 odst. 4 správního řádu, který spočívá v nezbytnosti předvídatelnosti správního rozhodování, tedy v rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů tak, aby nevznikaly neodůvodněné rozdíly. Žalobce uvedl, že „již ve více případech“ žalovaný později doložené doklady přijal, neuvedl však, o jaké konkrétní případy se jedná. K této námitce tak lze uvést, že předvídatelnost rozhodování správních orgánů bezpochyby náleží k základním procesním zárukám, k nimž musí přístup správních orgánů směřovat. Tvrzení žalobce je však natolik nekonkrétní, že neumožňuje krajskému soudu jej posoudit. To, že v některých případech mohl správní orgán excesivně postupovat jinak než v projednávané věci, nelze vyloučit. Oprávněné očekávání v určitý postup by však mohla založit jen ustálená správní praxe, a to ještě za specifických podmínek, mimo jiné by muselo jít o správní praxi zákonnou. V tomto ohledu však tvrzení žalobce nedávalo soudu žádnou možnost blíže tuto námitku hodnotit.
24. Žalobce s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, čj. 7 As 142/2011-62, namítal i to, že i v případě zastavení řízení před správním orgánem I. stupně z důvodu opožděnosti může dojít k zásahu do rodinného života žadatele. K tomu dodal, že neprodloužení pobytu bude mít negativní dopad do jeho rodinného a soukromého života.
25. Touto námitkou tak žalobce zjevně míří na aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Dle tohoto ustanovení správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním

občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

26. S ohledem na shora uvedený závěr o důvodnosti a správnosti zastavení řízení o předmětné žádosti žalobce však lze konstatovat, že se stala bezpředmětnou otázka, zda byl správní orgán I. stupně povinen zabývat se dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť správní řízení bylo v souladu se zákonem zastaveno v režimu správního řádu (§ 66 odst. 1 písm. c/). Posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců je totiž v takovém případě z povahy věci vyloučeno.
27. Poukaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, čj. 7 As 142/2011-62, je pro jeho věc nepřipadný. V odůvodnění zmíněného rozsudku je sice uvedeno, že neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu může znamenat zásah do rodinného života cizince i v případě, kdy řízení o žádosti bylo zastaveno z důvodu jejího pozdního podání, avšak nelze přehlédnout, že v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud naprosto zřejmým způsobem konstatoval, že „[u]vedené závěry nelze v žádném případě paušalizovat. Není možné obecně říci, že důvody, které brání včasnému podání žádosti, na straně manžela cizinky budou vždy svědčit také cizince samotné. V dané věci byl tento závěr učiněn s ohledem na specifické okolnosti případu a skutečnost, že důsledky zastavení řízení o žádosti stěžovatelky by za těchto okolností byly ve vztahu k důvodům pro zastavení řízení neproporcionální.“ V uvedeném případě stěžovatelka žádala o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, konkrétně soužití s manželem. Nejvyšší správní soud pak dospěl k závěru, že nemoc manžela stěžovatelky (který řešil záležitosti ohledně jejího pobytu) za daných okolností (tj. důvod, pro který byl stěžovatelce povolen pobyt, faktická závislost stěžovatelky na jejím manželovi a překročení zákonné lhůty jen o pět dnů) ospravedlňovala postup stěžovatelky. Tyto důvody tedy bylo nutno považovat za důvody na její vůli nezávislé, které jí bránily v podání žádosti v zákonné lhůtě.
28. V nyní projednávaném případě je však situace zásadně odlišná, neboť žalobce podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Jelikož tato žádost neobsahovala všechny zákonem stanovené náležitosti, vyzval jej (resp. jeho zástupce) správní orgán I. stupně k tomu, aby tyto vady žádosti odstranil, a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu. Žalobce však vytykané vady žádosti neodstranil a nepředložil veškeré doklady prokazující požadované skutečnosti. S ohledem na tento stav věci je pak významná jiná část shora odkazovaného rozsudku čj. 7 As 142/2011-62, v níž je uvedeno, že „[l]ze bezesporu oprávněně požadovat, aby byl cizinec, jemuž byl udělen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, bez problémů schopen vyřizovat tyto záležitosti, stejně jako správní formality spojené se samotným podnikáním“. Krajský soud přitom ve věci žalobce neshledal žádné zvláštní okolnosti na jeho vůli nezávislé, které by mu bránily v řádném doložení zákonem stanovených náležitostí předmětné žádosti, ani sám žádné neuvedl. Jak je již shora vysvětleno, pasivita žalobce v dané věci byla sice dána pasivitou jím zvoleného zástupce, bylo však zcela na žalobci a zcela v jeho moci, aby svého zmocněnce kontroloval, příp. jej vyměnil, pokud by nečinil to, co měl. Selhání zmocněnce, kterého si žalobce sám zvolil, tak rozhodně nelze označit za okolnost na vůli žalobce nezávislou. Nadto by za daného stavu věci nebylo vůbec na místě požadovat po správním orgánu, aby z (vlastní) úřední činnosti vyhledával, popř. zkoumal, soukromé a rodinné vazby žalobce na území České republiky.
29. Žalobce poukazyval i na porušení zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí správním orgánem. Žalobce však neuvedl, co z toho dovozuje. Krajský soud k tomu proto pouze uvádí, že je nutno mít na zřeteli, že lhůty pro vydání rozhodnutí jsou pouze lhůtami pořádkovými a jejich překročení nemůže vést samo o sobě k závěru o nezákonnosti procesního postupu či rozhodnutí, které z něj vzešlo. Jejich nedodržení dokonce v některých případech ani nemusí být nečinností správního orgánu.

30. K námitce, že žalovaný nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nutno zopakovat, že důvodem pro zastavení řízení o žádosti žalobce bylo nepředložení některého ze zákonem specifikovaných dokladů, přičemž správní řád s žadatelovou nečinností spojuje právě zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Potřebná skutková zjištění v tomto případě tak zahrnují specifikaci nepředloženého dokladu a nepochybnost o nečinnosti žadatele, jak bylo rozebráno již shora.
31. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, ani namítanou nezákonnost napadeného rozhodnutí, proto žalobu jako nedůvodnou v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 9. července 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu